

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 11

*Матеріали Всеукраїнської
науково-практичної конференції
“Правова держава: досвід, можливості,
механізми формування в сучасній Україні”,
м. Київ, МАУП, 24 квітня 2014 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2014

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 5 від 28.05.14)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
А. А. Ізнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
Ф. М. Медвідь, канд. філос. наук, проф.
О. В. Куроченко, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соціальних наук, проф.;
В. В. Утвенко, канд. іст. наук, доц.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук, проф;
М. В. Чечетов, д-р наук держ. упр., проф.;
Н. П. Ярош, д-р наук держ. упр.

Видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 11: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Правова держава: досвід, можливості, механізми формування в сучасній Україні”, м. Київ, 24 квіт. 2014 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голова) [та ін.]. — 2014. — 362 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано статті учасників науково-практичної конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становленню України як держави. Розглядається формування державності в Україні у різні періоди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і суспільства.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

ЗМІСТ

Шконда В. В. Правова культура як детермінанта правової держави	7	Вакуліч Т. М. Ціннісний потенціал сім'ї як фактор національної безпеки	56
Шилов Ю. О. Генезис права й держави у світлі історії православної державності слов'ян.....	10	Вакуліч Т. М., Карачевська О. Л. Віктимність жінки як прояв залежної поведінки.....	63
Підналий В. Л. Актуальні проблеми філософії права ..	13	Выровой В. И. Духовність в контексте соціального управління	66
Пригунов П. Я. Основні напрями та механізми реформування правоохоронних органів України	16	Головченко В. В. Критерії розмежування правових актів за ознаками їх нормативності.....	70
Юлдашев А. Х. Концепція реформування местної влади.....	19	Головченко В. В., Головченко О. В. Медична етика як потенційне джерело права.....	75
Заросило В. О. Щодо зміни системи охорони громадського порядку та громадської безпеки в Україні	27	Гольцов А. Г. Сучасний світовий порядок: міжнародно-правові проблеми забезпечення.....	80
Недюха М. П. Корупція як соціально-правова категорія.....	34	Колпаков В. М. Самоменеджмент як фактор формування управлінської еліти.....	84
Калашнікова Л. Є., Лисак Х. Є., Рильцев Є. В. Психосоціальні основи людини свідомої.....	39	Комаров В. А. Соціальна справедливість і пенсійне забезпечення в Україні	89
Александров Ю. В. Щодо інституту індивідуальної амністії.....	43	Костенко І. В. Особливості використання персональних даних в процесі інформаційно-правового забезпечення діяльності правоохоронних органів	94
Алієва-Барановська В. М. Проблеми нормативно-правового регулювання ЗЕД суб'єктів господарювання в умовах трансформаційних перетворень	45	Костенко І. В., Лужецький Р. Л. Проблеми насильства в сім'ї і заходи протидії такому насильству дільничним інспектором міліції	96
Бандурка А. С. Кібербулінг – новітня загроза інформаційній безпеці особи	49	Костюк Т. О. Формування державного апарату України в умовах становлення правової держави	99
Бірдул Л. В. Нормативно-правова база управління персоналом	52		

ЩОДО ІНСТИТУТУ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ АМНІСТІЇ

Становлення і розвиток української державності, вип. 11, с. 43–44

Законом України від 27 лютого 2014 р. були внесені суттєві зміни і доповнення в Закон України “Про застосування амністії в Україні” в редакції від 2 червня 2011 р. Вони полягають у введенні інституту індивідуальної амністії.

Якщо раніше, згідно з законом (ст. 1), амністія визначалася як повне або часткове звільнення від відбування покарання певної категорії осіб, визнаних винними у скоєнні злочину, або кримінальні справи стосовно яких розглянуті судами, але вироки стосовно цих осіб не набрали законної сили, то тепер слова “певної категорії” вилучені і стаття доповнена такою частиною: “Верховна Рада України вправі прийняти Закон про амністію як щодо певної категорії осіб, так і щодо конкретно визначеної особи (індивідуальна амністія)”.

Це означає, що амністія, як і раніше, може торкатися як певної категорії (категорій) осіб, так і щодо конкретно визначеної особи. Можлива амністія і щодо групи осіб, але визначених поіменно (так, як це було здійснено безпосередньо у Прикінцевих положеннях закону від 27 лютого 2014 р.). У цьому законі зазначалося, що амністовані політичні в’язні підлягають повній реабілітації.

Реабілітація (від лат. *rehabilitatio* — відновлення) — це поновлення у правах та відновлення репутації осіб,

безвинно потерпілих від репресій або неправомірно притягнутих до кримінальної, адміністративної чи дисциплінарної відповідальності, що поєднується з компенсацією (відшкодуванням) заподіяним цим особам матеріальних і моральних збитків [1].

Треба сказати, що Закон від 2 червня 2011 р. не передбачав можливості реабілітації амністованих.

Згідно з ч. 2 ст. 2 цього закону: “Закон про амністію не може передбачати заміну одного покарання іншим чи зняття судимості стосовно осіб, які звільняються від відбування покарання”. (Адже слово “амністія” походить від грецького — “забуття”, “прощення”).

Але на сьогодні зазначена норма доповнена словами “крім випадків індивідуальної амністії”.

Сказане, як здається, означає, що рішення про індивідуальну амністію можуть прийматись Верховною Радою і надалі, що її наслідками може бути реабілітація амністованих, причому не тільки політичних в’язнів.

Закон від 27 лютого 2014 р. поширює можливість застосування індивідуальної амністії на низку осіб, які, при проведенні амністії стосовно певних категорій осіб, підпасти під нею не можуть. Так, індивідуальна амністія згідно з новою редакцією ст. 4 Закону від 2 червня 2011 р. мож-

лива щодо осіб, стосовно яких здійснюється досудове розслідування або судове провадження до постановлення судом обвинувального вироку; щодо осіб, які мають дві і більше судимості за скоєння умисних тяжких та (або) особливо тяжких злочинів; щодо осіб, яких засуджено за злочини проти основ національної безпеки, терористичний акт, бандитизм, умисне вбивство за обтяжуючих обставин; щодо осіб, стосовно яких протягом останніх десяти років було застосовано амністію або помилування незалежно від зняття або погашення судимості, та які знову скоїли умисний злочин; та щодо осіб, які не відшкодували заподіяні ними збитки або не усунули заподіяну злочином шкоду.

Кількість індивідуальних амністій, що можуть бути прийняті протягом року, не обмежена (згідно з новою редакцією ст. 7 Закону від 2 червня 2011 р.). Строки звільнення осіб за законом про індивідуальну амністію встановлюються у такому законі (ст. 5 Закону від 27 лютого 2014 р.).

Розглянуті новели обумовлюють необхідність внесення відповідних змін у ст. 85–86 Кримінального кодексу України, а також у ч. 1 ст. 154 Кримінально-виконавчого кодексу України.

Необхідно також узгодити норми “Положення про порядок здійснення помилування”, затвердженого Указом Президента України від 16 вересня 2010 р. із нормами Закону від 27 лютого 2014 р.